

Nhất quá tam !

Mỹ là một cô thiếu nữ với sắc đẹp trung bình, nhưng cô được mọi người thương mến nhờ đức tính siêng năng chịu khó và hay giúp đỡ người khốn khó. Mỹ làm việc ở một cơ quan giúp đỡ di dân mới định cư sang Úc. Hằng ngày, Cô chứng kiến biết bao cảnh vui khổ, buồn, thương của một kiếp người. Một bác già đã đến tuổi thất thập, còn phải loay hoay kiếm tìm một chỗ ở cho yên thân bởi vì đứa con trai út do nợ nần, cờ bạc ngập đầu nên không chữa vữa bác nữa. Bác già kêu cứu với cơ quan cấp nhà chính phủ thì họ bảo phải đợi khoảng... không biết mấy năm mới có, vì danh sách những người không nhà đã dài dằng dặc như toa xe lửa xuyên bang Darwin- Adelaide. Một thiếu phụ trẻ, mặt mày sưng húp, giọng nấc nghẹn, dắt díu bầy con 4 đứa đến kêu cầu xin một giấy của tòa để cách biệt ông chồng vũ phu, không cho léo hánh đến gần bởi ông quá mê cờ bạc nên tìm mọi cách khảo tiền vợ, kể cả bòn rút tiền sữa của đứa con nhỏ.

Một hôm cô phải đối diện với một người say, giọng nhừa nhựa đến văn phòng yêu cầu Cô giúp đỡ viết tờ đơn ly dị vợ bởi vì cô vợ thân mến yêu kiều ngày xưa, nay đã biến thành bà la sát. Tìm cách gạn hỏi mấy lần, Cô phải dùng mọi phương cách, bài học đã học được từ lớp học "Customer service" và làm sao để có thể làm hài lòng khách hàng ở trong bài "Dealing with difficult customer" để đức ông chồng bực bạch lý do xin lìa xa vợ một cách đột ngột như vậy. Thì ra, ông ấy đang tự nhận ra một chân lý mới mà suốt gần ba mươi năm sống ở Melbourne này ông đã lãng quên. Đó là "Anh vẫn còn đẹp (mặc dù tóc đã pha sương muối), "Anh vẫn lịch lãm, khéo léo trong ăn nói và làm thỏa thích một vài trái tim non trẻ ở bên kia bờ đại dương của quê hương Việt Nam." Ông tự thấy mình có một giá trị cao quý và tự hào về vai trò vị cứu tinh của mình: "Chỉ có anh là có thể cứu vớt cuộc đời bé bỏng, đầy đau khổ của em". "Xin anh đừng bao giờ để cho em phải héo hon, chờ đợi từng lá email của anh, anh nhé !".

Cùng là phận đàn bà nhi nữ chân yếu tay mềm, cô Mỹ không biết mình nên bênh vực cho "bà la sát ở Melbourne" hay "cuộc đời bé bỏng, đau khổ ở tận quê nhà Việt Nam" ??? Cô nhớ lại các vị Bồ tát thường đem hết tâm từ ra để cứu khổ cho mọi chúng sinh, chẳng quản là chúng sinh đó si mê hay lầm lạc, miễn làm sao giúp cho họ qua khỏi khổ nạn. Mặc dù cô không phải là Bồ tát, nhưng cô cũng hiểu một điều là Cô có khả năng giúp đền một tờ đơn ly dị và giải quyết được một hướng nào đó cho cuộc tình tay ba. Và thực ra, cô có thể chứng

thực với "bà vợ la sát" ở Melbourne về nguyên nhân khiến ông chồng chợt nhận ra chân lý bởi vì ông vừa hoàn tất khóa học căn bản về computer ở thư viện gần nhà và một hôm, nhân đi dạo trên các trang mạng lưới kết bạn tâm giao của quê nhà, ông nghe thấy tiếng kêu cứu khẩn thiết của "cuộc đời bé bỏng" đó. Thế là máu anh hùng hảo hán vốn đã từ lâu tiềm ẩn trong ông, nay chỗi dậy và ông trở nên siêng năng đi thư viện hơn, với lý do là rèn luyện thêm kỹ năng xử dụng máy điện toán cho bằng anh bằng em với người ta, để có dịp lắng nghe trái tim già đang trở nhịp đập vào những đêm giá lạnh của mùa Đông xứ Úc, ông đã có những giấc mơ đẹp chưa từng thấy trong đời.

Thấy cô kiên nhẫn ngồi nghe, ông mạnh dạn bày giải nỗi ẩn ức trong lòng là việc chỉ có vậy mà vợ ông lời to tiếng nhỏ, chỉ chiết ông bỏ bê chuyện nhà, tối ngày cứ "trục thư viện, mãi mê rèn luyện kỹ năng, kỹ niềc vô bổ ích "... Đã thế, ông còn ngập ngừng hạ giọng hỏi nhỏ Cô là ở đây Cô có biết vị bác sĩ nào thẩm mỹ da hay nhất để ông ráng dành dụm chút tiền còm đi ủi lại "Làn da có nhiều bờ mé" của ông, bởi vì như ông trình bày là ông đang có kế hoạch về thăm quê hương và thật tình ông không muốn "Cuộc đời bé bỏng" kia phải thất vọng nào nề khi đi đón ông ở phi trường Tân Sơn Nhất.

Bằng đi một thời gian, Cô không gặp lại người đàn ông hôm nọ. Hỏi ra Cô mới biết ông ta đã mất đi một cách đột ngột trong một tai nạn xe cộ ở vùng quê trong tuổi đời chưa được năm mươi.

Khi hồn ông trôi giạt đến trước điện Diêm Vương, ông được các phán quan tra xét sổ sách và trời ạ! Ông được cho biết là số ông chưa tận mà do quỷ sứ bắt lộn người. Số Ông rất thọ mạng và ông phải sống đến 70 mới là đúng số. Thế là Diêm Vương hỏi thúc các nguời đầu mã diện nhanh nhanh đưa Ông đến bờ sinh tử trả ông về chốn trần ai đầy hi nộ ái ố này. Do quá gấp rút, họ quên bằng không cho Ông ăn bát cháo lú - một qui luật ở Diêm trần mỗi khi có ai lạc bước đến đây - nên khi tỉnh lại, Ông vẫn nhớ như in lời phán của Diêm vương: "Số Ông thọ mạng đến bảy mươi."

Một buổi sáng đẹp trời với chút nắng vàng lãng đãng, Cô Mỹ nhận được một cú điện thoại xin gặp với một giọng nói quen thuộc mà cô nhớ mãi, cô vẫn nghĩ không ra. Cô tự trách rằng trí nhớ của mình theo ngày tháng, tuổi tác đã dần dần thiếu mình mất.

Đến giờ hẹn, Cô thấy một người đàn ông trung niên, mái tóc đen có điểm một vài vệt phết vàng đứng theo một thời thượng bây giờ, da dẻ sáng láng, nhuận đỏ, khuôn mặt in dấu sẵn sóc cẩn thận của một phòng mạch thẩm mỹ nào đó, từ chiếc mũi cao thẳng, đến chiếc cằm chẻ đôi cương nghị và trên đôi má bên phải che dấu ẩn hiện một chiếc nium đồng tiền kiêu hãnh. Cô ngạc nhiên và cố lục lại

trong trí xem đã gặp người này bao giờ chưa vì dáng dấp anh ta rất quen thuộc, nhưng gương mặt thì xa lạ làm sao !

Ông khách với dáng bộ quen thuộc, thân mật tự giới thiệu là ông M. - người đàn ông đã chết trong tai nạn xe năm nào - Không để cô kịp hoảng hốt, Ông giải thích rằng ông chính là người bằng xương bằng thịt và ông đến đây để nhờ Cô giúp đỡ cho hồ sơ xin bảo lãnh vợ từ Việt Nam. Ông vô cùng hân hoan cho biết bí mật về tuổi thọ của Ông và kết luận rằng với khuôn mặt thẩm mỹ mới, người vợ trẻ của ông sẽ vô cùng hạnh phúc và khoảng đời còn lại của Ông sẽ êm đềm như dòng sông Maribyrnong tuôn chảy đến hơn hai mươi năm sau. Ông Bác sĩ thẩm mỹ đã không phụ lòng tin cậy của ông và đã ban cho ông một cuộc đời mới.

Ông sẽ không còn bị đau khổ và bị dằn vặt bởi giọng nói sắc bén của “Bà la sát”. Ông cũng không nhớ đến mấy đứa nhỏ con ông hiện nay bơ vơ, thiếu vắng tình cảm của người Cha từng giờ từng phút. Trước mắt, trong tâm ông hiện nay chỉ có một ước mơ duy nhất là sớm đoàn tụ với cô vợ son trẻ, khéo chiều chuộng và một thiên đàng hạnh phúc “Túp lều tranh với hai quả tim vàng” đang chờ đợi ông.

Cô Mỹ chợt nghe trong thâm tâm cô có một tiếng nói nhỏ nhỏ: “thật đáng thương cho mọi người”. Cô thương người đàn bà “góa chồng” sớm với bảy con cô út; cô thương cả “cuộc đời bé bỏng” ở tận chốn quê hương xa xôi kia và cô cũng xót thương cho chính người đàn ông đang hào hứng vẽ ra một tương lai rạng rỡ cho ông và cho người vợ mới.

Mọi người có biết đâu, mạng sống người chỉ đếm qua hơi thở. Con gió vô thường đến là tang tóc lia xa. Bao vui, buồn, thù hận, danh vọng, sắc tài đều cuốn trôi theo dòng thác sinh trụ hoại diệt. Mỗi người sẽ theo nghiệp mà vay vay trả trả.

Làm sao để Cô có thể giúp người được hết khổ, giúp người nhận chân ra sự thật là họ đang sống trong ngôi nhà lửa và phải nhanh chóng tìm cách để thoát ra. Cô ngẩng nhìn lên cao và thầm cầu nguyện. Đức Phật từ bi đã cứu độ bao người vượt qua bể khổ và Ngài đang tha thiết dõi mắt trông chờ những đứa con lạc lối tìm về bến giác. Nhưng chính những đứa con kia, lại hững hờ và làm lạc say sưa đắm mình trong ánh sáng cuồn cuộn của danh danh, lợi lợi, vui đắm dục lạc thế gian như người đàn ông này đây.

Hồ sơ bảo lãnh còn vài thủ tục nữa là hoàn tất. Cô làm một vài buổi hẹn nữa cho ông M. để kết thúc hồ sơ thì nghe tin ông về Việt Nam và...

Cảnh dưới Diêm đình.

Các phán quan theo thường lệ tra sổ bộ đời để kiểm soát mức độ làm việc siêng năng hay lười biếng của các quý sứ. Chợt hai vị nghe vọng lại từ ngoài sân châu, tiếng kêu nài khẩn thiết của một giọng đàn ông

Tôi chưa tới số mà. Diêm vương đã cho tôi thọ đến 70, các vị hãy thả tôi về trần gian.

Đừng có nói xàm ! Quý sứ đã ra tay là không bao giờ lầm lẫn. Khôn hồn thì đến trước Diêm Vương mà ăn nói!

Đạ, tôi đâu dám nói láo với quý anh đâu. Chính lần rồi, tôi bị bắt về đây là do sự lầm lẫn.

Nghe tiếng tranh cãi ngày càng gay go, các vị phán quan sợ đắc tội làm náo động sân châu và Diêm vương sẽ nổi trận lôi đình. Hai ông bèn chạy ra và hỏi thăm đầu đuôi cặn kẽ. Tra sổ sinh, rồi sổ tử, đối chiếu tới lui, sau trước, hai vị cho vác cả cái bữu bối quý giá ở chốn Diêm trần là chiếc gương thần soi nghiệp kỳ diệu ra xem. Kết quả là ....ông “bị bắt lộn” nói đúng. Nhưng nguyên nhân là tại vì ông ta đã thay mặt trời cao và mẹ bà kính yêu, tự sửa lại mặt mây, mũi, mắt cho thành một người đàn ông đẹp trai và dễ dàng cưới vợ hơn, nên quý sứ không nhận ra ông M. cũ và lại dẫn độ ông ta về châu Diêm để lần thứ hai.

Cô Mỹ không rõ kết cuộc ra sao. Không hiểu các ngài phán quan và quý sứ bị phạt đòn đến mấy trăm hèo hay phải lãnh thẻ vàng hủy bỏ quyền đi bắt người lãnh án. Nhưng thật là thiệt thòi cho ông M. vì sau khi cân nhắc kỹ càng mọi hậu quả có thể xảy ra cho uy tín của Diêm đình, cho oai phong của quý vị quý sứ khác, từ trên ngôi cao chín bệ, vị chúa tể xứ Diêm phù đề đã đồng dục phán rằng :

Nhà người nên ở lại đây và không nên trở lại trần gian nữa vì sợ mai một, nhà người lại tiếp tục sửa sắc đẹp vào năm sáu hay bảy mươi tuổi, để làm đẹp lòng cô vợ trẻ khác (vì cô vợ mới sẽ bỏ người trong vài tháng sau khi qua Úc). Quý sứ ta lại không được huấn luyện kỹ năng phân biệt người thiệt và người đã sửa thẩm mỹ, nên thành thật chia buồn với nhà người. Ta không muốn lập lại cảnh trái ngang này lần thứ ba!

Cô Mỹ chợt biết ra một điều mới là chân lý “nhất quá tam” luôn luôn soi sáng chẳng những ở cõi thiên cung, cõi ta bà mà ở tận cùng cõi u tối của Diêm Vương, nó vẫn được áp dụng một cách chặt chẽ.

Tịnh Tiểu

Xin chân thành sám hối vì đã viết một câu chuyện nửa hư nửa thực để tỏ rõ một tâm nguyện.

